

[Finansministeren]

for at få hævet fortroligheden blev givet, inden Finansudvalgets flertal besluttede sig for at gennemføre handelen i overensstemmelse med loven. Det synes jeg hører med til sagsfremstillingen, når man nu har bragt det frem.

Så vil jeg gerne sige om spørgsmålet om hensynet til børsen, som hr. Henning Rasmussen er inde på, at jeg er helt enig i, at når en aktie er suspenderet, er det ikke særlig betydningsfuldt, om den er suspenderet lørdag og søndag.

Finansudvalgets formand havde over for mig oplyst, at han ønskede, at jeg skulle være til rådighed hele weekenden for sagsbehandlingen, hvis Finansudvalget ønskede det, og jeg havde over for Finansudvalgets formand erklæret mig villig hertil. Men jeg påpegede over for udvalget et hensyn til personalet både hos Baltica og hos Statsanstalten, der gerne ville informeres om den fremtidige organisation. Men det var Finansudvalget selv, der traf beslutningen om, hvorvidt man ville tilgodese det hensyn eller ej.

Jeg synes, Finansudvalget behandlede sagen grundigt og effektivt, og jeg synes, at det er både forsvarligt og fornuftigt, at Finansudvalgets flertal traf den beslutning, som det gjorde.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Finansministeren har altså klart bekræftet, at det ikke var nødvendigt for Finansudvalget at hastebehandle den sag i løbet af en eftermiddag, indkaldt med et utrolig kort varsel. Det var altså ikke nødvendigt.

Det var ikke nødvendigt af hensyn til aktienoteringen, men det var måske nok hensigtsmæssigt at få sagen afgjort i en fart af hensyn til de ansatte. Det er altså begrundelsen. Den er for tynd, hr. finansminister. Den kan ikke holde.

Og så vil jeg gerne gentage mit spørgsmål: Hvad skal Finansudvalget med en godkendelse? Hvorfor skal vi overhovedet behandle en sag af denne art, hvis de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere sagen, nægtes Finansudvalget? Hvad skal vi så med den?

Hvad skal Finansudvalget med en yderligere oplysning efterfølgende om indholdet? Finansministeren sagde jo, at salget er gennemført. Hvad skal vi med den? Og hvad skal Folketinget med et Finansudvalg, der ikke kan få de oplysninger, der er nødvendige for, at det kan udføre sit arbejde? Hvad skal det med en finans-

udvalgsbehandling af en sådan sag? Intet. Den er intet værd for Folketinget.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg takker finansministeren for svarene. Jeg vil gerne sige, at jeg ikke nærer tvivl om, at finansministeren har søgt at handle på rigets vegne korrekt og forretningsmæssigt bedst muligt. Det har da klart været hans hensigt. Men svarene bekymrer mig på to områder. Det kan så samtidig være en ros for svarenes åbenhed.

Der er altså et regnestykke om, hvor meget af de 4 mia. kr. der i virkeligheden bliver betalt af staten selv. Jeg tror slet ikke, jeg evner at stille det regnestykke op, og kan i hvert fald ikke gøre det i dette øjeblik og på to minutter, men der er faktisk noget at kigge på dér.

Og det andet er principielt vigtigt for Tinget og for den demokratiske orden. Der har været andre store handler. Som jeg erindrer det, blev aftalen om de store olieordninger i sin tid forelagt i fortrolighed.

Jeg forstod ikke, da vi var med til at tage stilling oprindelig, at Finansudvalget ikke, efter at køber og pris var blevet offentliggjort, skulle kunne se kontrakten. Og derfor synes jeg, at sagen er principielt vigtig.

Det her må ikke danne skole. Det er fint, at finansministeren tilbyder at hæve sin del af aftalen, men jeg finder det overordentlig betænkeligt og farligt, at staten indgår en kontrakt, der hindrer selv et folketingsudvalg, i dette tilfælde om jeg så må sige selve Finansudvalget, i at få kendskab til papirerne.

Jeg ønsker ikke, at nogen, der vil købe eller sælge noget til staten i nogen fremtid og for noget beløb, skal komme i en lignende situation. Jeg mener, det er uholdbart og principielt så vigtigt, at jeg undtagelsesvis har taget en anden kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg lyttede med megen forbløffelse til finansministerens svar på hr. Arne Melchior's spørgsmål.

Af svaret fremgår det, at når Finansudvalget, som efter loven skal godkende salget, ikke fik de oplysninger, man ønskede, så var det, fordi finansministeren havde indgået en kontrakt og